

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **L. K.**, bytem P., zastoupen Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 20. 4. 2017, č.j. MSMT-6988/2017-3,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 20. 4. 2017, č.j. MSMT-6988/2017-3, kterým byla zrušena část rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 15. 2. 2017, č. j. MSMT-3685/2017-2, a věc byla vrácena tomuto povinnému subjektu k novému projednání; ve zbytku byl rozklad zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že bod II výroku napadeného rozhodnutí je nezákonný proto, že rozklad, není-li opožděný nebo nepřípustný, nelze zamítnout bez dalšího. Přitom opožděnost ani nepřípustnost nebyla důvodem zamítnutí rozkladu. Žalobce měl za to, že ust. § 152 odst. 5 správního řádu není komplexní úpravou, takže nevylučuje použití § 90 správního řádu (skrže ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu), tudíž nevylučuje ani použití ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen současně se zamítnutím odvolání (zde rozkladu) napadené rozhodnutí potvrdit. Bod II výroku rozhodnutí tudíž odpovídá ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu, jeho odůvodnění však odpovídá ustanovení § 91 odst. 5 správního řádu.

Za další žalobce namítl, že ve své žádosti o informace požadoval informaci, zda státní tajemník žalovaného přijal rozhodnutí o určité věci. V napadeném rozhodnutí je uvedeno, že byly naplněny hned všechny důvody pro odmítnutí žádosti podle ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak odůvodnění je v této části zcela obecné a vůbec z něho nevyplývá, z jakého důvodu měly být tyto důvody naplněny. Není tedy uveden rozbor předmětného textu, není zřejmá souvislost mezi důvody uvedenými v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a předmětným textem. Zřejmá je jen snaha správních orgánů informaci neposkytnout. Žalobce se dotazoval na to, zda státní tajemník přijal určité rozhodnutí, tedy na minulou událost. Požadavek o sdělení, zda bylo nebo nebylo přijato rozhodnutí, přitom nemůže mít nic společného s vytvářením nových informací.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy č.j. MSMT-6988/2017-3 ze dne 20.4.2017 se ruší a aby věc vrátil k dalšímu řízení, a aby žalovaný uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobce podal dne 29. 1. 2017 k žalovanému jakožto povinnému subjektu žádost o informaci členěnou na dotazy pod body a), b) a c). Tato žádost byla v rozsahu bodu a) vyřízena přípisem ze dne 15. 2. 2017, č.j. MSMT-3685/2017-3, ve rozsahu bodu b) a c), pak byla žádost ze dne 29. 1. 2017 rozhodnutím č.j. MSMT-3685/2017-2 ze dne 15. 2. 2017 částečně odmítnuta. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhodl ministr pod č.j. MSMT-6988/2017-3 dne 20. 4. 2017 tak, že rozhodnutí povinného subjektu v části, v níž se odmítá žádost v rozsahu bodu b), zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání; ve zbývajících částech (tedy v rozsahu vyřízení bodu c) rozklad jako nedůvodný zamítl. Podle žalovaného nelze přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu rozporu odůvodnění napadeného rozhodnutí s jeho výrokem. Není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že výrok č. II napadeného rozhodnutí odpovídá ust. § 92 odst. 1 správního řádu, resp. že není obecně možné zamítnout rozklad bez dalšího. Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, znění účinného v době rozhodování žalovaného, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozklad zamítnout. Žalovaný tudíž nepochybil, když podaný rozklad podle této normy zamítl bez dalšího. Navíc z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že rozklad se v této části zamítá pro nedůvodnost, a dále je zde uvedeno, z čeho tak ministr dovozuje ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí je tedy přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy.

Dále žalovaný poukázal na to, že žalobní tvrzení ohledně vyřízení bodu a) žádosti se nezakládají na pravdě. Žádost žalobce ze dne 29. 1. 2017 nebyla v bodě a), odmítnuta, ale naopak žalobci bylo v této části žádosti vyhověno, když mu byla informace poskytnuta přípisem č.j. MSMT-3685/2015-3 ze dne 15. 2. 2017. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti č.j. MSMT-3685/2017-2 ze dne 15. 2. 2017 se týkalo pouze bodů b) a c) žádosti. Předmětem řízení před ministrem tudíž nebyl bod a) žádosti, jak žalobce v žalobě nesprávně tvrdí, a námitky žalobce, které se vztahují k bodu a) žádosti, tedy celá část IV. žaloby, jsou naprosto irrelevantní.

K projednání žaloby nařídil soud jednání, které se uskutečnilo dne 16. listopadu 2017. Vzhledem k tomu, že se jej žalobce ani jeho zástupkyně nezúčastnili, soud projednal žalobu v rozsahu jejího písemného vyhotovení. Pověřená zástupkyně žalovaného odkázala na písemné vyjádření k žalobě, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu námitek uplatněných v žalobě, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu spisu předloženého žalovaným jednak v této soudní věci, a jednak ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9A 60/2017, je zřejmé, že žalobce požádal dne 29. 1. 2017 žalované Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, přičemž jeho žádost byla formulována takto:

„a) Zda již státní tajemník Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy přijal rozhodnutí o tom, zda bude Česká republika požadovat regresní úhradu po úředních osobách z důvodu nemajetkové újmy, způsobené nesprávným úředním postupem ve správním řízení zahájeném u Západočeské univerzity v Plzni pod sp. zn. PR-P 19/10, kterou Česká republika nahradila.

b) Poskytnutí obsahu stanoviska náměstka pro řízení sekce vysokého školství, vědy a výzkumu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, vypracovaného na žádost státního tajemníka kvůli objasnění důvodů, které vedly k průtahům ve správním řízení zahájeném u Západočeské univerzity v Plzni pod sp. zn. PR-P 19/10, a to zasláním kopie plného znění tohoto stanoviska.

c) Zda se státní tajemník nebo jiný orgán Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy zabýval kromě odpovědnosti úředních osob pracujících u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy za to, že Česká republika byla povinna uhradit nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku správního řízení zahájeného u Západočeské univerzity v Plzni pod sp. zn. PR-P 19/10, rovněž tím, zda bude Česká republika požadovat regresní úhradu za tuto nemajetkovou újmu po některé úřední osobě pracující u Západočeské univerzity v Plzni.“

Na tuto žádost reagovalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy jako povinný subjekt především sdělením ze dne 15. 2. 2017, č. j. MSMT-3685/2017-3, kterým k bodu a) žádosti žalobci sdělilo, že *„státní tajemník Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy se danou věcí zabývá. Podotýkáme, že státní tajemník nemá bez dalšího povinnost o věci rozhodnout, pokud k tomu není dán skutkový a právní stav. K bodu b) a c) Vaší žádosti sdělujeme, že ministerstvo shledalo důvody k částečnému odmítnutí žádosti o informace ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím“.*

Téhož dne vydal povinný subjekt rozhodnutí č. j. MSMT-3685/2017-2, kterým žádost žalobce o informace částečně odmítl pokud jde o body b) a c).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 3. 2017 rozklad, v němž uvedl, že rozhodnutím povinného subjektu byla žádost odmítnuta v rozsahu informací požadovaných pod písm. b) a c), kdy žádost pod bodem c) byla odmítnuta proto, že se jedná o dotaz, zda povinný subjekt zaujímá určité stanovisko, či v budoucnu určité stanovisko zaujme, resp. přijme rozhodnutí, pročez se jedná o dotaz směřující k vytváření nových informací a budoucích rozhodnutí. Rozhodnutí je v této části nesprávné, neboť žalobce takovou informaci pod písm. c) žádosti nepožadoval. K odmítnutí poskytnutí informací požadovaných pod písm. b) žádosti žalobce uvedl, že požadovaná informace, tedy předmětné stanovisko, není vnitřním pokynem, jak ostatně vyplývá z označení tohoto dokumentu. Ostatně, v samotném rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že stanovisko bylo vypracováno na základě vnitřního pokynu, nikoli že stanovisko je vnitřním pokynem. Nadto je rozhodnutí v části týkající se odmítnutí informací požadovaných pod písm. b) nepřekoumatelné, jelikož v něm není uvedeno, z jakého důvodu je omezení práva na informace nezbytné.

O tomto rozkladu rozhodla ministryně školství, mládeže a tělovýchovy žalobou napadeným rozhodnutím takto:

„I. Rozhodnutí ministerstva ze dne 15. 2. 2017, čj. MSMT-3685/2017-2, se dle § 152 odst. 4 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu v části, v níž se odmítá žádost v rozsahu bodu b), zrušuje a věc se vrací ministerstvu k novému projednání.

II. Ve zbytku se rozklad podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu zamítá.“

Městský soud na základě těchto skutečností především konstatoval, že není důvodná žalobní námitka, uvedená v části IV. žaloby, již žalobce vytýkal nesprávné vypořádání se povinného subjektu s jeho žádostí o informace, jmenovitě s jejím bodem a), kde žádal o sdělení, *zda již státní tajemník Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy přijal rozhodnutí o tom, zda bude Česká republika požadovat regresní úhradu po úředních osobách z důvodu nemajetkové újmy, způsobené nesprávným úředním postupem ve správním řízení zahájeném u Západočeské univerzity v Plzni pod sp. zn. PR-P 19/10, kterou Česká republika nahradila.* Žalobce zejména namítal obecnost odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti a nedostatek argumentace ohledně souvislosti mezi důvody uvedenými v ust. § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a textem odůvodnění.

Z listin obsažených ve správním spise soud konstatuje, že v této žalobní námitce se žalobce zmýlil, neboť jeho žádost o informace ze dne 29. 1. 2017 právě pod bodem a) nebyla rozhodnutím povinného subjektu ze dne 15. 2. 2017 odmítnuta. Naopak, právě tuto část jeho žádosti Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy vyřídilo sdělením ze dne 15. 2. 2017, č. j. MSMT-3685/2017-3, s tím, že státní tajemník ministerstva se danou věcí zabývá, avšak že nemá bez dalšího povinnost o věci rozhodnout, pokud k tomu není dán skutkový a právní stav.

Vůči tomuto vyřízení by bylo možno namítat jeho případnou neúplnost anebo věcnou nesprávnost, nikoliv však to, že by žádost pod bodem a) byla odmítnuta, a že by

takové odmítnutí nebylo řádně odůvodněno. Námitku uvedenou v části IV. žaloby tedy musel městský soud odmítnout jako nedůvodnou.

Důvodnou pak soud neshledal ani námitku v části III. žaloby ohledně nesprávného výroku II. napadeného rozhodnutí o zamítnutí rozkladu, když podle názoru žalobce prostý výrok o zamítnutí je na místě jen tehdy, je-li rozklad zamítnut pro opožděnost anebo nepřípustnost.

Podle ust. § 152 odst. 4 správního řádu, v platném znění, *nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.*

Podle ust. § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozklad zamítnout.*

Městský soud v Praze má za to, že citovaná ustanovení upravující řízení o rozkladu je nutno vykládat v kontextu. Platí tedy, že obecně se na řízení o rozkladu použijí ustanovení o odvolání, což však nevylučuje, aby správní řád ustanovil pro některé úkony odlišně. To pak je dáno právě pro případ, kdy orgán rozhodující o rozkladu shledá důvod pro zamítnutí rozkladu, a rozhodne tedy tak, jak stanoví ust. § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu, tedy rozklad zamítne, aniž by musel výslovně uvést, že napadené prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzuje. Povinnost přezkoumávané rozhodnutí ve zbytku potvrdit je v ust. § 90 odst. 5 správního řádu uložena výslovně jen v řízení o odvolání. Byť tedy pro řízení o rozkladu obecně platí ustanovení o odvolání, z ust. § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu vyplývá odchylka od této úpravy, která výrok o potvrzení zbytku rozhodnutí neukládá. Ministryně školství, mládeže a tělovýchovy tedy postupovala v souladu se zákonem, když pod bodem II. výroku napadeného rozhodnutí rozklad žalobce pouze a právě zamítla.

Nad rámec uvedeného ještě městský soud poukazuje na to, že případné vady procesní povahy ze strany orgánů veřejné správy jsou při soudním přezkumu důvodem ke zrušení jejich rozhodnutí jen tehdy, pokud jde o podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nahlížeje věc z tohoto zorného úhlu, má městský soud za to, že taková situace nenastala: i kdyby příslušné ustanovení správního řádu ukládalo, že součástí výroku o částečném zamítnutí rozkladu je výslovné sdělení, že ve zbytku se prvostupňové rozhodnutí potvrzuje, v projednávané věci by absence takového sdělení nezpůsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy je v celém svém kontextu dostatečně srozumitelný, takže nejen adresátovi rozhodnutí je z něj zřejmé, jak se ministryně s jeho rozkladem vypořádala, tedy v jaké části mu vyhověla (a věc vrátila povinnému subjektu k novému projednání) a v jaké části shledala rozklad nedůvodným. Napadeným rozhodnutím tedy nebylo nijak zkráceno žalobcovo právo na to, aby dostal jasné, srozumitelné a vyčerpávající sdělení o tom, jak bylo s rozkladem naloženo a z jakých důvodů.

Městský soud v Praze tedy ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. listopadu 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.